

по име Коперникъ. Когато той са училъ да чете, то въ неговото време още вѣрвале, че земята стои на едно мѣсто, а слънцето са върти около нея. Но ученикътъ билъ до толкова смисленъ, щото не повѣрвалъ на учителските си думи и захваналъ самъ да мисли за тие вѣща. Триесетъ години той кисналъ надъ книгите, и, най-послѣ, достигналъ желанието си и захваналъ да пише книга. Седемъ годинки просѣдѣлъ той надъ нея, свършилъ я и далъ я да са печата; но умрѣлъ преди да излѣзе неговиятъ „велики“ трудъ изъ печатницата. Смъртъта спасила Коперника отъ оние бѣди, които можѣле да го постигнатъ, защото щомъ са явила тая книга на свѣтътъ, то срѣщо Коперника, както и срѣщо Колумба, са повдигнала цѣла буря осъждения, псувни и проклятия. Учените *китюци* говорили, че той е лудъ; а духовните — че е еретикъ. И така, когато между тие учени мъже са намѣрили единъ умель човѣкъ, — на когото името било Галилей, — и когато захваналъ да имъ говори: „Не, братия, Коперникъ не е лудъ и еретикъ, защото и наистина, не слънцето ходи около земята, а земята около слънцето“, — то тие хванале нашъ Галилей и затвориле го въ темницата. Галилей билъ пуснатъ изъ тая темница само тогава, когато са съгласили да каже предъ съдилището, че той и самъ не вѣрва Копернику; но когато тоя ученъ мъжъ билъ освободень вече, то пакъ извикалъ: „А знаете ли вие, че земята са върти около слънцето?“ Преминале нѣколко години, и много хора захванале да говорятъ вече явно за тие вѣща. Слѣдъ десетина години